

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 216.

Tiende Session.

55de Møde.

Løvedagen den 12te December.

(Fortfat.)

C. N. Petersen: Uagtet jeg ikke kan være enig med den sidste ærede Taler i mange Punkter, saa var jeg dog ganske enig med ham i det Punkt, at det vilde være gavnligt, at Loven ikke gik til 2den Behandling, eller ialtsald ikke blev tilendebragt i denne Session. Skjøndt det nemlig synes at være et temmelig almindeligt Ønske, at vi faae en ny Brandlov, saa forekommer det mig dog, at Grundene, hvorfor man ønsker denne, ere af en temmelig modsat Natur, idetmindste temmelig forskjellige. Hvergang man læser om en Ildbrand paa Landet, hedder det jo bestandig: der manglede Com-mando, der manglede Vand og Sprøiter, Sprøiterne bleve slet betjente og deslige; og det ender da gjerne med det Ønske, at alt dette maatte blive ordnet bedre ved en ny Lov. Deri ligger tydelig en Angivelse af, at det, man synes at trænge til, ere kraftige Foranstaltninger, at Brandvæsenet indrettes paa en saadan Maade, at Hjælpen i Ildbrandstilfælde kan blive virksomere. Seer man nu hen til dette Udkafis Indhold og til den Behandling, det har undergaaet i det andet Thing, af hvilket det er fremgaaet, saa synes det, som om man snarere der har næret Ønsket om at erholde en lemsafvigere Lov. Jeg skal ikke her tale om de Indvendinger, som gaae ud paa, at man ved Loven i det Hele taget er gaaet Borgernes Frihed og Velvære for nær, thi jeg troer, at de fleste af disse Indvendinger ere temmelig tilstræffelig gjendrevne; men jeg

lægger mere Vægt paa den Stilling, som Lovens Forsvarere have indtaget, idet de som oftest have maattet søge at værges sig imod Beskyldninger for, at Loven var for streng, end at tage den i Forsvar for at være for mild.

Idet jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovens Indhold og forøvrigt skal undgaae, saavidt muligt, at gaae ind paa Enkelthederne, skal jeg begynde med at gjøre den Indrømmelse, at jeg i et Punkt, og det et meget væsentlig Punkt, er enig i den Anskuelse, hvorfra man ved Lovforslagets Udarbejdelse er gaaet ud. Det er vist ganske rigtigt, naar man antager, at selv med en bedre Indretning af Brandvæsenet paa Landet vil man dog ikke kunne opnaae det ønskede Resultat: større Sikkerhed for at undgaae Ildbrande, og at man derfor fornemmelig søger Sikkerheden i gode Byggebestemmelser, af hvilke navnlig den tilbørlige Afstand er noget af det, hvorpaa bør lægges meest Vægt. Man maa indrette Brandvæsenet paa Landet saa godt, man vil, saa bliver Landet dog altid Land, og Brandvæsenet vil der aldrig kunne føre til det Resultat, som et nogenlunde vel indrettet Brandvæsen, selv i en mindre Kjøbstad, kan give; det ligger aldeles i Forholdenes Natur, og jeg troer derfor, at jeg ikke behøver nærmere at udtale mig derom. Det er derfor vistnok med temmelig god Grund, at Byggebestemmelserne indtage den første Plads i denne Lov. Jeg har saaledes ikke Meget at sige imod de første 28 Paragrapher, hvoraf dette Udsnit bestaaer. Der er kun en af Paragrapherne, som jeg skal udtale mig om, fordi den synes mig at medføre en Uoverensstemmelse i Loven. Naar, det nemlig i § 25 hed-